

Lovforslaget sattes til forhandling.

Kl. 15.55

Forhandling

Justitsministeren (Lene Espersen):

Efter de gældende regler i lov om svangerskabsafbrydelse skal ugifte kvinder under 18 år have samtykke fra forældremyndighedens indehaver for at kunne få foretaget en abort. Det amtskommunale samråd kan dog, når omstændighederne taler for det, tillade, at samtykke til abort ikke indhentes. Det vil sige, at forældremyndighedsindehaveren slet ikke bliver spurgt. Er forældremyndighedsindehaveren blevet spurgt, og har vedkommende sagt nej, kan samrådet endvidere tillade, at aborten alligevel foretages.

SF's lovforslag går ud på, at kvinder over 15 år skal kunne få foretaget abort uden forældrenes samtykke. SF foreslår endvidere, at lægen i disse tilfælde særligt skal sikre sig, at kvinden forstår rækkevidden af indgrebet, og at hun har tilstrækkelig støtte og vejledning i forbindelse med indgrebet.

Det er ikke første gang, Folketinget drøfter den aldersgrænse, der gælder i forbindelse med forældresamtykke til abort til unge kvinder. Både i 1993 og i 1994 har der været fremsat tilsvarende forslag, som dog ikke blev færdigbehandlet. Jeg vil også med det samme sige, at regeringen ikke kan støtte forslaget. Regeringen mener ikke, at unge kvinder mellem 15 og 18 år bør pålægges ansvaret for at træffe en så indgribende beslutning som abort alene.

Ved at have som udgangspunkt, at forældrene skal give et samtykke til at få foretaget en abort, mener jeg, at vi beskytter den unge kvinde. Kravet om samtykke sikrer nemlig, at den unge kvinde ikke står alene med beslutningen, når den skal træffes, og – og det er mindst lige så vigtigt for mig – kravet om samtykke sikrer også, at hun ikke står alene efter indgrebet. Hendes forældre ved besked og kan hjælpe hende igennem en for mange meget, meget vanskelig tid.

Jeg mener således, at samtykkekravet også hjælper forældremyndighedsindehaveren til at kunne varetage ansvaret for den unge kvinde. Jeg har hæftet mig ved, at en læge, der har deltaget i den offentlige debat om emnet, har fortalt, at mange helt unge kvinder ved den første konsultation helst vil undgå at inddrage deres forældre. Pigen frygter, og det kan man jo sådan set godt sætte sig ind i, at far bliver vred, eller mor bliver ked af det.

Netop fordi lægen med samtykkekravet i hånden kan presse pigen til at fortælle det til forældrene, er billedet ved den anden konsultation stort set altid vendt. En lettet pige er ledsaget af sine forældre, der støtter og rådgiver hende, og forældrene er slet ikke vrede eller kede af det, men først og fremmest bekymrede for deres datter. Hvilken forælder kan forestille sig, at deres 15-årige datter går igennem en abort alene? Jeg kan i hvert fald ikke! Det er min klare opfattelse, at forældrenes støtte og omsorg ikke kan erstattes af professionelle behandleres vejledning og rådgivning.

Når alt det er sagt, er jeg udmærket klar over, at der er unge kvinder, som ikke kan forvente at få den nødvendige opbakning eller støtte fra forældrene. Den unge kvinde kan være flyttet hjemmefra i en ung alder på grund af store uoverensstemmelser med forældrene, eller hun kan risikere at blive udstødt af familien eller lide fysisk eller psykisk overlast, hvis forældrene får kendskab til graviditeten. Jeg mener imidlertid, at de nuværende regler tager højde for disse få, men ulykkelige situationer. Samrådet kan tillade, at forældrenes samtykke ikke indhentes, eller hvis forældrene har nægtet samtykke, kan samrådet tillade, at aborten foretages alligevel. Samrådenes afgørelse om disse spørgsmål kan indbringes for Abortankenævnet.

Ankenævnet har oplyst mig om, at der ikke statistisk er foretaget nogen opdeling mellem sager om tilladelse til abort, uden at der indhentes samtykke, dvs. sager, hvor forældrene slet ikke blev spurgt, og sager om tilladelse til abort, hvor forældrene nægter at give deres samtykke. De 74 sager, der nævnes i de almindelige bemærkninger i SF's lovforslag, dækker således over begge typer sager. Ankenævnet har oplyst mig om, at antallet af sager ved samrådene om tilladelse til abort, hvor forældrene har nægtet at samtykke, vurderes at være forsvindende lille.

Det fremgår således af ankenævnets årsberetning for 2001, at ankenævnet i 2001 ikke behandlede én eneste sag om tilladelse til abort, hvor forældrene havde nægtet at give deres samtykke. Af de 15 sager, hvor samrådene i 2001 meddelte afslag på abort uden forældrenes samtykke, blev de syv indbragt for ankenævnene. Ingen af de syv sager vedrørte et tilfælde, hvor forældrene havde nægtet at give deres samtykke til abort. Ankenævnet stadfæstede seks af afslagene og ændrede et afslag til en tilladelse.

Ankenævnet beskriver sin praksis således, at tilladelse til ikke at indhente samtykke gives,